

Η ΨΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ἡ δεομένη ντὲ Λεσπινὰς στὸν κύριον ντὲ Γκιμπέρ).

Πέμπτη, μεσάνυχτα, 17 Νοεμβρίου 1774.

Χαϊδεμένο μου παιδί... Στοιχηματίζω ὅτι τέτοια ὥρα εἶσαι ἀγρυπνῶν ἀκόμη, ὥστε ἄλλως τε ἵθουν καὶ χιτῆς καὶ προχτῆς καὶ κάθε βράδυ γενικά...

Καὶ φυσικά. Ἡ συντροφιά σου εἶνε τόσο διασκεδαστική καὶ τόσο πολὺ ἐνδιαφέρουσα, ὥστε δὲν σοὺ κάνει καθόλου καρδιά νὰ μαζεῖν τὴν νύκτα στὸ σπίτι σου καὶ νὰ ζητήσης στὸ κρεβάτι σου λίγη ἡσυχία ἀπὸ τὴν τόσο κοσμική καὶ δὴλο γλέντια ζωή σου...

Νὰ σοὺ πῶ ὅμως καὶ κάτι ἄλλο; Θάχης μεγάλη ἐπιθυμία, φαίνεται, ν' ἀρῆσθης σὲ καμμιὰ κυρία ἢ δεοκινίδα, ἀλλοῶς δὲν θξηνεῖται αὐτὴ ἡ φούρια σου νὰ τρέχης ἀπὸ δεξίωσι σὲ δεξίωσι, καὶ ἀπὸ χορὸ σὲ χορὸ...

Δὲν εἶσαι πιασμένος δυστυχῶς, φίλε μου, γιὰ τὴν ἡρεμὴ καὶ γλυκεῖα ζωὴ τῆς οἰκογενειακῆς φωλιῆς... Αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ σπαταλᾷς τὰ ὀμορφὰ σου νεύατα, τὴ χάρι σου καὶ τὸ πνεῦμά σου, ἀλίεπτα καὶ ἀσύνλογιστα, γιὰ τὰ ὀμορφα τὰ μάτια τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης...

Εἶμαι οἰομένη γι' αὐτὸ... Βλέπω πὺς τώρα τελευταία ἀλλάζεις τελείως... Σοὺ ἀρέσει ἡ κίνηση, τὸ ξενύχτι καὶ ἡ τρέλλα τῆς κοσμικῆς ζωῆς, καὶ κάνεις ἕνα σωρὸ προσπάθειες γιὰ νὰ μὴ λείψης ἀπὸ πονηριά... Θὰ ἦμιον ἀφάνταστα δυστυχισμένη, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξακριβώσα αὐτὴ τὴν ἀπότομη ἀλλαγὴ σου, ἂν δὲν με παρηγοροῦσε τὸ ὅτι δὲν σ' ἐσπώρε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ἡ ματαιότης τοῦ χαρακτήρος σου — γιὰ νὰ μὴν πῶ ἡ φιλαρέσκεία σου — ἀλλὰ ἡ ζωὴ ἡ περισσὴ ποὺ κλείνεις μέσα σου, καὶ ἡ ὁποία ζητάει κίνησι καὶ ἐνέργεια γιὰ νὰ ξεδοῦναι λίγο...

Αὐτὸ ποὺ λένε ἐμπιστοσύνη, τρυφερότητα, γλυκεῖα γαλήνη καὶ ἀποστοργὴ κάθε μάτιον δορυθού, ὅλ' αὐτὰ τὰ ὀμορφα συναισθήματα φαίνεται ὅτι μονιάζουν τὴν ψυχὴ σου καὶ τὴ νευρὸν σου δυσάρεστα καὶ ἀνεπτόφορα γιὰ τὸν χαρακτήρα σου...

Καὶ ξέρεις τί ἄλλο σωμαπεραίνω; Ὅτι δὲν αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ σ' ἀγαποῦν!...

Μὴ σοὺ φανεῖ ἀλλόκοτο τὸ συμπέρασμά μου ἀπὸ αὐτὸ, ἀγαπημένε μου... Δὲν μ' ἀγαπᾷς καὶ δὲν σὲ νοιάζει ἂν σ' ἀγαπᾷ ἢ ὄχι... Ἐπίσης δὲν ἀγαπᾷς καμμιὰ καὶ δὲν σὲ νοιάζει ἂν σ' ἀγαποῦν ἢ ὄχι...

Μέθιστος τόσο ἀπ' τίς πάμπολλες καὶ εὐκόλες κατακτήσεις σου, τίς ὁποῖες ἐπιτυγχάνεις δίχως νὰ ποικιλοφρονᾷς καθόλου, χάρις στὰ τόσο φυσικά καὶ ἥθικα χαρίσματα ποὺ σὲ στολίζουν, σὲ σημειοῦ ὥστε ν' ἀλλάξῃ μέσα σου ἡ ὁρμή καὶ σωστὴ ἀντίληψι τῆς ἀγάπης...

Εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ γράφω, δυστυχῶς... Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη γεμίζει τὴν ψυχὴ μας μὲ τὴν εἰκόνα ἐκείνης ἢ ἐκείνου ποὺ ἀγαποῦμε, ὥστε νὰ μὴ μὲν καθόλου θέσις γιὰ ξένα πρὸς τὴν ἀγάπην αὐτὴ πρόσωπα... Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη ζητάει τὴ μοναξιά καὶ μᾶς ρίχνει σὲ ρεμβασμὸ ἀτελείωτο, σὺν εἰμασε μακρὰ ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπημένου... Ἐνὸς ἐπὶ λαχταρᾷ νὰ βροῖσκεσαι παντοῦ καὶ πάντοτε με κύκλο ἀμερόμενο γλεντιέδων καὶ νὰ λάμπης ἀνάμεσα τους, κοιμῶν καὶ χαριτωμένος, σὺν ἄλλος φίλος μὲ τοὺς πλανήτες του ὀλόκληρο του...

Πόσο γλιόστηκα, Θεέ μου, κάθε φορὰ ποὺ καταπιάστηκα νὰ σὲ ψυχολογήσω!... Εἶσαι πειὰ τελείως ἐπιπόλαιος καὶ σ' ἔχουν ἡ εὐτυχία σου τόσο πολὺ τυφλώσει, ὥστε δὲν νοιώθεις γύρω σου τὴ ἀκριβοῦ συμβαίνει...

Ἀκόμη δὲν μπόρεσες νὰ νοιώσης πόση ἀφάνταστη ἐπύρροϊ ἐξασκεῖσθι δόλια μου καρδιά... Δὲν μπόρεσες νὰ νοιώσης τὴ ἀνασάττωσι μὲ δέρονε κάθε φορὰ ποὺ σ' ἀντικρίζω... Δὲν μπόρεσες ποτὲ σου νὰ νοιώσης οὔτε πόσες, οὔτε τὴ εἶδος θυσίαι ἔκανα καὶ κάνω γιὰ τὸ χατήρι σου, κακομαθημένε λατρεντέ μου...

Καὶ ξέρεις ἐπίσης κάτι;... Θυσίασα γιὰ τὸ χατήρι σου καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυά μου ἀκόμη!...

Ναί... Τὰ δάκρυα αὐτά, τὰ ὁποῖα εἶνε ἡ στερνὴ παρηγορία ὅλων τῶν πονεμένων καὶ ἡ μόνη καὶ ὑπερτάτη ἀνακούφισις των, ἔφαρα ἀπὸ καρδὴ νὰ τ' ἀφίω ἐλεύθερα νὰ μουσκεῖν τὰ μάγουλά μου...

Συγχύστηκες κάποτε σὺν τῶνδε νὰ τρεμολάμπουν στὰ βουρκομένη μάτια μου, καὶ σοὺ τὰ θυσιᾶσα ἀπὸ τότε, γιὰ νὰ μὴν τύχη καὶ ξαναπικραθεῖς στὸ μέλλον... Ἀπὸ τότε δὲν ξαναδοκίμασα τὸ ξεκουραστικὸ ἐλάφρωμα τῆς ψυχῆς μου, τὸ ὁποῖο μοῦφεργαν τὰ ἀροκυλίσματα

τῶν δακρύων μου στὸ πρόσωπό μου, μὰ δὲν με ἀποξημῶσες τοῦλάχιστον καὶ ἐσὺ, ἀγαπημένε μου ἐγώιστή, μ' ἕνα γλιό σου λόγῳ...

Ποτὲ μου δὲν σοὺ μίλησα γιὰ τοὺς πικροὺς καθμούς μου... Ποτὲ μου δὲν θέλησα νὰ σὲ πικράνω μὲ ἀνοφέλευτα παράπονα καὶ μάταιες σκηνές, καὶ ἄς με κατηγορήσεις πολλές φορές ἀδίκῃ καὶ παρόλ' ὅσα, ὅτι σοὺ φέρθηκα σὺν ἀνεπτόφορη γκρινιάρῃ... Μαζικὰ σὺν καὶ ἐμένα νὰ ἦσαν καὶ ὅλες ἡ πάμπολλες — μὰ τὴν ἀλήθεια — φιλενάδες σου...

Ἀλλὰ τὸ χειρότερο καὶ σκληρότερο μαρτύριό γιὰ μένα εἶνε τὸ γεγονός ὅτι θεληματικὰ σφαλῶ τὰ χεῖλιά μου καὶ σφίγγω τὴν ψυχὴ μου, γιὰ νὰ μὴ φανερώσουν μονομιάς ὅλον τὸν πόνο μου γιὰ τὴ διαγωγὴ σου καὶ ὅλη τὴν ἀπειρή ἐκτασι τῆς ἀγάπης μου καὶ τῆς λατρειᾶς μου γιὰ σένα...

Συγκρατοῦμαι ἀκατάπαντα καὶ ἐμπόδιζω διαρκῶς μὴ τέτοια ἀσθηματικὴ ἐκδήλωσι τοῦ ἐαυτοῦ μου, γιὰτὶ σκέπτομαι μὲ θλίψη φαρμακερὴ καὶ με παράπονο πικρὸ: Ἀραγε θὰ με νοιώσει; Ἀραγε θὰ συγκινήθῃ καὶ αὐτὸς λίγο; Ἡ θὰ πάρῃ ἀνυψίσιον τὸ βουρὶ καὶ ἀδόξατο γιὰ τὴ φτωχὴ καρδιά μου ἀσθημα αὐτὸ καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ μὲ ἐπιπόλαιες ἐξυπνάδες καὶ ἀστεία τῆς πῶ ἀνοστήσι ποιότητος;...

Θὰ με σκότωνε στὸ λεπτό μὴ τέτοια ἔκδοσι, ἐν μέρους σου, τῶν πῶ τρυφερῶν, τῶν πῶ ἀγνῶν καὶ τῶν πῶ ελλειψῶν ἀσθημάτων τῆς καρδιάς μου... Γι' αὐτὸ καὶ ἀναγκάζομαι νὰ βασανίζομαι μόνη μου καλύτερα καὶ νὰ σωπαίω, παρὰ νὰ γίνω ἐρωσις τυφλὸ τοῦ πάθους μου καὶ κουρέλι ταπεινὸ τῶν καριτσιῶν σου...

Ζῶ μὴ ζωὴ πονεμένη καὶ ἄχαρη, μὰ ἐπὶ τέλους ζῶ τοῦλάχιστον, καλὴ μου, καὶ ἔτσι σὲ χαίρομαι ἀπὸ μακρὰ καὶ σὲ καμαρώνω μὲ περηφάνεια... Στὰ τελευταία-τελευταία, λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἂν χάνεις τὸν καιρὸ σου μὲ ἄλλες καὶ ἂν αὐτὲς σοὺν εὐτυχισμένες μὲ τὴ συντροφιά σου...

Τοῦλάχιστον φτάνει σι' αὐτὰ μου πότε-πότε ὁ ἀντιλάλος τῆς γλυκεῖας σου φωνῆς καὶ τοῦ τρελλοῦ σου γέλιου καὶ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ μου... Κάθε φορὰ πάλι ποὺ ἀντικρίζω τὴ λυγρὴ σου σιλουέττα στὸ χορὸ — ἔστω καὶ ἂν σφίγγεις στὴν ἀγκαλιά σου ἄλλη — μισοκλείνοντας τὰ μάτια μου, ἀνιφεύονται πὺς εἶμαι ἐγὼ ἡ ντᾶμα σου, καὶ πὺς ἐγὼ μεθὼ στὴν ἀγκαλιά σου, ναυνοημένη ἀπ' τὸ λίκνισμα τοῦ μενεύετον...

Νοιώθεις τώρα, ἀγαπημένε μου, ὅλη τὴν ἐκτασι τοῦ πόνου μου; Νοιώθεις καθαρὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀτελείας καὶ τὴν κολασμένη ἐκτεινᾶ, σὺν ὅποια με ρίχνει ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ ἀχαρηστικὴ ἀπέναντί μου διαγωγὴ σου; Αὐτὸ μου τὸ γράμμα — ἂν τὸ διαβάσεις, ἐννοεῖται, καὶ δὲν τὸ ρίξεις στρατατσαρμένο σὲ καμμιὰ γωνιά — θὰ σοὺ δώσῃ τάχα νὰ καταλάβῃς ὅλη τὴν ταραχὴ μου καὶ ὅλη τὴν ἀναστάττωσι τῆς φτωχῆς ὑπάρξεώς μου;

Κι' ὅμως ἔχω τύψεις, τὴ στιγμή αὕτη, γιὰ τὴ στενοχωρία ποὺ ἔσως σοὺ προξένησα!...

Τὸ πιστεύεις;... Ἀπίστευτο, θὰ μοῦ πῇ, καὶ ὅμως εἶν' ἀληθινόν... Ὅς ἐκεῖ φτάνει ἡ ἀνταπάρρησί μου καὶ δὲν λογαριάζω καθόλου τίς θυσίαι — ἥθικες καὶ ὕλικές — ὅταν πρόκειται γιὰ σένα... Σοῦδωσα ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξί μου, ἀνυστερόβουλα καὶ ἀθόρυμα, καὶ ὅμως, ἀντὶ αὐτὸ νὰ με πικραίνῃ, ἀντίθετα με κάνει νὰ λυποῦμαι γιὰτὶ δὲν ἔχω ἄλλη ὑπαρξί νὰ σοὺ τὴν παραδώσω καὶ ἐκείνη!...

Σοὺ δίνω δίχως διαταγὰ τὸν ἐαυτὸ μου ὀλόκληρο καὶ συγκατὼ συγχρόνως τὴ λαχτάρα τῆς ψυχῆς μου γιὰ σένα, μήπως καὶ σοὺ φανεῖ ἐνοχλητικὴ καὶ με ἀξιώσεις ἀνταμοδῆς γιὰ τὴ θυσία...

Ἐγὼν τέλειο κουρέλι, στὰ χέρια σου, καλὴ μου... ἈΔΡΙΑΝΗ

(Ἡ ἴδια στὸν ἴδιο).

Β.Ι.Α.Σ.Τ.Ι.Κ.Α. — Ἀγαπημένο μου ὄνειρο, φῶς τῶν ματιῶν μου καὶ τῆς ζωῆς μου... Νὰ μὴ ἀκόμα νύχτα ἀγρυπνίας ἐξ αἰτίας σου, μὰ νύχτα δακρύων καὶ συντριβῆς.

Κάθομαι καὶ ἀκούω τὸ ρολὸς νὰ χτυπᾷ καὶ τὸν χρόνο νὰ φεύγῃ, ἀκούω τὰ ρυθμικά βήματα τῆς ὥρας ποὺ χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ τῆς αἰωνιότητος, καὶ δακρύζω...

Γιατὶ νὰ γίνεσαι ὁ πόνος τῆς ζωῆς μου, γλυκεῖα μου ἀγάπη, ἐνὸς θὰ μποροῦσες νάσων ἡ χαρὰ μου καὶ ἡ εὐτυχία μου;

Δὲν ἔχω τὴ δύναμι γὰ προχωρήσω. Δὸς μου τὴ γαλήνη, σὲ ἱκετεύω, ὦ, ναί, σὲ ἱκετεύω... ἈΔΡΙΑΝΗ